

Ἡγεῖρα τότε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκύτταξε περὶ αὐτόν, διότι ἐπίστευε ὅτι πράγματι κατεδιωκόμην.

— Ποῦ εἶναι;

— Κόποιος ἐφώναξε: ὁ λύκος! ὑπετονθόρισα.

— Τί ἐπαθες; τί ἐπαθες; Ποιὸς λύκος; Ἡπάτη-
θης. Ὡ, ἀλλὰ... Ἡμπορεῖ νὰ ἔλθῃ λύκος ἐδῶ; εἶπε
μὲ γλυκεῖαν φωνήν, ὅπως μὲ ἐνθαρρύνῃ.

Ἐγὼ ὅμως ἔτρεμα ἀκόμῃ. Ὡς ἤμην πολὺ ὠχρὸς.
Μὲ παρετῆρει φιλοστόργως καὶ ἐφαίνετο ἀνήσυχος
διότι μὲ ἐβλεπε εἰς τοιαύτην κατὰστασιν.

— Ἄ, πόσον ἐφοβήθῃ, Αἰχί, εἶπε κινῶν τὴν κε-
φαλὴν. Ἐλα, παιδί μου, μὴ φοβεῖσαι πλέον.

Μοῦ ἐθώπευσε τὴν παρειάν.

— Ἐλα, ἡσύχασε λοιπόν, ὁ Χριστὸς δὲν σὲ ἐγ-
καταλείπει. Κάμει τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Ἄλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ κάμω. Τὰ χεῖλη μου
ἐξηκολούθουν νὰ τρέμουν, τοῦτο δὲ τὸν ἐστενοχῶρει
πολύ.

Ἐτεῖνε τότε ἡρέμα τὸν χεῖρὸν καὶ γινώμιτον
δάκτυλόν του, καὶ ἤγγεισε ἐλαφρῶς τὰ χεῖλη μου.

— Βλέπεις,... Αἰχί.

Κατόπιν ἐστέναξε σχεδὸν μητρικῶς.

— Θεέ μου, ἀκόμῃ φοβεῖσαι; Δὲν βλέπεις,...

Ἡνύησα τέλος ὅτι λύκος δὲν ὑπῆρχε, καὶ ὅτι ἡ
κραυγὴ τὴν ὁποῖαν εἶχον ἀκούσει ἦτο ἀπάτη τῆς
ἀκοῆς μου. (Πλέον ἢ ἄπαξ εἶχον ἀκούσει ὁμοίας
κραυγὰς. Βραδύτερον αἱ παρατροπαὶ αὐταὶ τῆς φαν-
τασίας ἐξηλείφθησαν μετὰ τῆς ἡλικίας.)

— Λοιπόν, τώρα νὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον
μου, εἶπον, δειλῶς, ἐνῶ ἡρώτων αὐτόν διὰ τοῦ βλέμ-
ματος.

— Ναί, πῆγαινε. Ἐγὼ θὰ σὲ κυττάζω ἀπ' ἐδῶ.
Δὲν θ' ἀφήσω νὰ σὲ πάρῃ ὁ λύκος, προσέθετα μετὰ
παραδόξου μητρικοῦ μειδιάματος. Ὁ Χριστὸς μαζύ
σου! Πῆγαινε.

Ἐκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἐπ' ἐμοῦ, καὶ
ἐστευροκοπήθην καὶ αὐτός.

Ἀνεχώρησα ἀνὰ δέκα βήματα ἔστρεφον τὴν κε-
φαλὴν καὶ ἐβλεπον τὸν Μάρτυ, ἐκλίνον παρὰ τὸν
ἵππον του, νὰ μὲ παρατηρῇ, κατὰ τὴν ὑπόθεσιν
του, καὶ νὰ μοὶ κάμῃ σημεῖον διὰ τῆς κεφαλῆς.

Ἡσυχνόμεν ὀλίγον διὰ τὸν φόβον μου, τὸ θμολογῶ.
Ἐν τούτοις δὲν διεσκέδασθην ἐντελῶς, εἰμὴ
μόνον ὅταν διῆλθον πρὸς τὸ δάσος, καὶ ἐφθασα εἰς τὴν
πρώτην οἰκίαν. Ἐκεῖ, ὁ κύων μας Uolchok (1) ἔτρεξε
πρὸς ἐμέ. Τότε ἡσθάνθην ἑαυτὸν ἐν ἀσφαλείᾳ. Ἐτρά-
φην διὰ τελευταῖαν φοράν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μάρτυ.
Δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ διακρίνω τὴν μορφήν του,
ἐμάντευον ὅμως, ὅτι ἐξηκολούθει νὰ μειδιᾷ φιλο-
στόργως καὶ νὰ κινῇ τὴν κεφαλὴν. Τὸν ἐχαιρέτισα
διὰ τῆς χειρὸς, μὲ ἀντεχειρέτισε καὶ αὐτὸς καὶ ἐμα-
στίγωσε τὸν ἵππον του.

Ἡκουσα μακρὰν μίαν φωνήν: Χὺ! χὺ! καὶ ὁ μι-
κρὸς ἵππος ἀνέλαβε τὴν ἐργασίαν του.

Πῶς μοὶ ἦλθεν εἰς τὴν μνήμην τὸ ἐπεισόδιον
τούτο; Ἀγνοῶ. Αἱ λεπτομέρειαι ἦσαν καταπληκτι-
κῆς ἀκριβείας. Ἡνωρθώθην ἐπὶ τῆς ξυλίνης κλίνης

(1) Μικρὸς λύκος.

μου, καὶ ἐνθυμοῦμαι, ὅτι ἐπὶ μακρὸν χρόνον διετή-
ρησα ἐπὶ τῆς μορφῆς μου τὸ μειδιάμα τῶν ἡδέων
ἀναμνήσεων.

Εἰς οὐδένα διηγήθην μετὰ ταῦτα τὴν περιπέτειάν
μου. Καὶ τί περιπέτεια. Ἄλλως τε, μετ' οὐ πολὺ
ἐλησμονήσα τὸν Μάρτυ. Πολλὰκις βραδύτερον τὸν
συνήντησα, ἀλλ' οὐδέποτε ἐπειράθην νὰ τῷ ἐμιλήσω
περὶ τοῦ λύκου.

Καὶ αἰφνης, τώρα, μετὰ εἰκοσιν ἔτη, ἐν τῇ Σιθη-
ρια, ἀνεπόλουν τὴν συνάντησιν ἐκείνην μετὰ παρα-
δόξου θαυμάσιας μέχρι τῶν λεπτομερειῶν τῆς.

Ναί, ἀνεπόλουν αὐτήν, διότι ἦτο κεχαλασμένη
ἐν τῇ ψυχῇ μου, καὶ διότι ἡ στιγμή ἦτο ἐπικαιρὸς...
Καὶ ἐπανεβλεπον ἐν τῇ φαντασίᾳ μου τὸ τρυφερόν
ἐκεῖνο μειδιάμα τοῦ πτωχοῦ μας δούλου μουζίκου,
τὰ σημεῖα τοῦ σταυροῦ του, τὴν κίνησιν τῆς κεφα-
λῆς, τὸ: «πῶς φοβεῖται, ὁ μικρός». Καὶ ἰδίως τὸν
χονδρὸν ἐκεῖνον δάκτυλον, τὸν ὁποῖον τόσον τρυφε-
ρῶς εἶχεν ἀποθέσει ἐπὶ τῶν τρεμόντων χελεῶν μου.
Βεβαίως, ὅλοι εὐχαρίστως προσφέρονται νὰ βοηθή-
σωσιν ἓν παιδίον. Ἄλλ' ἐκεῖ, ἐν τῇ μοναξίᾳ ἐκείνῃ,
εἶχε συμβῆ τι διάφορον. Καὶ υἱὸς του εἴαν ἦμην, δὲν
θὰ ἐφέρετο πρὸς ἐμέ μὲ τόσην ἀφοσίωσιν καὶ πρεθυ-
μίαν. Καὶ παῖς τὸν ὑπεχρέωνε; Ἦτο ὁ δούλος μας,
καὶ ἐγὼ, ἐπίσης, ἦμην ὁ μικρὸς του κύριος. Κανείς
δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ πόσον καλὸς ἐφάνη
πρὸς ἐμέ. Καὶ πῶς νὰ τὸν ἀνταμείψω ἐκεῖ. Ἴσως ἡ-
γάπα τὰ μικρὰ παιδιά: πιθανόν τοῦτα. Ἐν πάσῃ
περιωτώσει, ἡ συνάντησις ἐγένετο ἐν μοναξίᾳ, καὶ ὁ
Θεὸς μόνος ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἄνωθεν διὰ τίνος βαθέος
αἰσθήματος στοργῆς ἦτο πεπληρωμένη ἡ καρδιά
ἐνὸς μουζίκου δούλου, ἀξέστου καὶ ἀγρίου, μέλλοντος
μετ' οὐ πολὺ ν' ἀπελευθερωθῇ.

Ἐγειρόμενος ἐκ τῆς κλίνης μου, περιέφερα τὸ
βλέμμα περὶ ἐμέ, καὶ ἡσθάνθην αἰφνης, ὅτι ἠδυνά-
μην τώρα ν' ἀτενίζω τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους μὲ πε-
ρισσότερον οἶκτον ὥς ἐκ θαύματος, τὸ μῖσος καὶ ἡ
ὀργὴ τελείως ἐξηλείφθησαν ἐκ τῆς καρδίας μου. Ἐ-
καμα ὀλίγα βήματα καὶ παρετῆρουν τὰς μορφὰς αἱ
συνήντων. «Ἴσως, ἐσκέφθην, ὁ ξυρισμένος αὐτὸς μου-
ζίκος, ὁ οἰνόφυλξ οὗτος παρίας, ὁ ὁποῖος τραγουδεῖ
μὲ τὴν βραγχώδη φωνήν του, ἴσως εἶναι ὁ Μάρτυ.
Καὶ εἴαν ἠδυνάμην νὰ ἐρευνήσω τὴν καρδίαν του...»

Τὸ ἐσπέρας, συνήντησα πάλιν τὸν Μ...σου καὶ τὸν
ῥικτεῖρα.

Αὐτὸς δὲν εἶχε κανένα Μάρτυ εἰς τὰς ἀναμνήσεις
του, καὶ ἡ σκέψις του ἦτο φυσικωτάτη:

«Μισῶ αὐτοὺς τοὺς κακούργους».

ΠΑΓΟΠΕΔΙΔΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ

Ἐν Ἀμστελοδάμῳ ἡσκήθη ἐσχάτως τὸ πρῶτον
τάγμα τοῦ ἐβδόμου πεζικοῦ συντάγματος εἰς γυμνάσιον
μετὰ παγὸ πεδίλων. Ἀποστολὴν εἶχε τὸ ἀπόσπασμα
τούτο νὰ κατοπτρῇ τὴν δύναμιν καὶ τὰς θέσεις ἐχθροῦ
ὑποτιθεμένου ὅτι εὐρίσκετο ἐν Οὐδεκέρκῃ, ὁ δὲ σκοπὸς
ἐκατεύχθη πληρέστατα, ἀπεδείχθη δ' ὅτι οἱ στρατιῶται
ἐκινούντο ἐπὶ τοῦ πάγου μετὰ μεγίστης δεξιότητος.